

Zahlawā

Nr. 18

LTF Vidzemes novada izdevums

1990. GADA SEPTEMBRA PĒDEJĀ NEDEĻĀ

CENA 25 kopeikas

MŪSU NOVADĀ

Konkursu nāksies atkārtot

Nu jau ilgāk nekā gadu Limbažu puses laudis nodarbiņa rūpe par Baumagu Kārja iestājām piešķirkļa projektu un tā celtniecību. Pateicoties plašam sabiedrības atbalstam, lika radīti visi nepieciešamie priekšnoteikumi piešķirkļa konkursa organizēšanai. Kā ziņāms, konkursu pirmā kārta galīgo rezultātu nedēļa, 14. septembrī ūrija izvērtēja jau otrs kārtas darbus. Tajā piedalījās iepriekšējās kārtas uzvarētāji (pirmo trīs vietu ieguveji). Darbus pirms tam varēja apskaitīt Limbažu pilsētas izpildkomitejas telpās un ikviens vareja izteikt savu viedokli. Un tomēr — pēc pamalīgas analīzes ūrija sečināja, ka pirmā vieta nav piešķirama nevienam no darbiem. Var-

būt kāds no māksliniekiem jutās pārsteigts — kā tad tā? Tādā daudz domāts, strādājis, bet nu... Situācija tiešām visai sarežģīta, taču ūrija spriedums — īstais realizējamais piešķirkļa projekts radams no jauna. Pārāk būtisks un atbildīgs ir uzdevums izvēlēties projektu, kas tomēr nav guvis sabiedrības un profesionālu speciālistu atzinību. Visu cieņu tiem mākslinieku kolektīvam, kuri piedalījās konkursā, jo nebūt nav viegli rast isto risinājumu, ievērojot visai stingras noteikumus, radīt isto arhitektonisko un tēlniecisko veidojumu. Un tomēr — limbažnieki (un, domājams, ikkārs Latvijas leždevotājs) alks redzēt patiesi Baumaņu Kārļa cienīgu piešķirkļu —

li — māksliniecišķi augstvērtīgu, emocionālu iedarbīgu, tādu, par kuru var teikt — te jāapklust un jānolēm galva, te jādomā par mūžīgam vērtībām... Tādēļ nav pieļaujams steiga istā varianta meklejumos. Ari materiālais nodrošinājums ir pietiekams (piešķirkļa fonā ieskaitīti aptuveni 230 tūkstoši rubļi), lai varētu sākt visu no galas. Tuvākā laikā tiks izsludināts jauns konkursss, kurā vares piedālīties ikviens mākslinieks un varbūt radīsies jauni, interesanti risinājumi. Protams, vismaz gads atkal paies. Tomēr limbažnieki cer, ka šoreiz rezultāti būs.

Baumaņu Kārļa piešķirkļa izveides komiteja

ZINĀS NO ALŪKSNES

Grūti iztikt bez kīviņiem

Svētdien Alūksnes rajona administratīvās ēkas sēžu zālē notika LTF rajona nodajas trešā konference.

Uz to ieraušos delegātu daudzums pierādīja, ka daja tautfron tieši vīen jau krietiņi pasen nomierinājušies pēc uzvarām visās vēlēšanas un tagad domā, ka Tautas frontes rīcībā ir joti zema cena.

Taču tā vis nav. Kamēr nesnauž mūsu ideoloģiskie pretinieki — platformi, tikmēr ari Tautas frontei ejams sāvs ceļš. Tiesa — tas nebūt vairs nebūs tāks salds un pat sirupains kā pirmajos gados, it sevišķi, ja vērojam cilvēku aktīvitāti to reizē un tagad. Taču jārēkinās ari ar to, ka mūsu (lasi — LTF) vēlētie deputāti būtībā nonākuši pašvaldības virsotnē, kurām pašlaik, istenojot tautu ne visai populāras programmas, joti vajadzīgs reals un svalaicīgs atbalsts.

Par to ari runāja Alūksnes nodajas konference, par to — gan ziņojumā, gan debatēs.

LTF Alūksnes nodajas priekšsēdes Līdzīgas Glazkovas kundzes ziņojums bija plašs un visu aptverošs. Tājā izskanēja gandarijums par to, ka beidzot rajona un republikā demonstrēta vienpartiju sistēma, ka LTF uzsākusi reālu sadarbību ar visām partijām (protams — izņemot mūsu «godu, prātu un sirdspīnu») un grupējumiem. Gada laikā organizētas vairākas akcijas, kuras liegti atbalsti ari citiem.

Kā vienmēr, neiztika bez personiskajām ambīcijām — nekorektiem kīviņiem un paštaisošanas. Loti patīkami, ka tas nerada atbalstu konferences delegātos.

Tā kā mums jau ir «veselīga» kašķešanās pieredze no LTF otrā kongresa, tad cerēsim, ka ari tur šogad personiskās ambīcijas vairāk aizņemos visiem vajadzīgos un radošos darbus.

Cerēsim, ka latvieša morālais noturīgums neļaus skaldīt jau tā izplūdušos spēkus.

Lauku bērniem — mūzikas skola

Skiet, vēl pirms pāris gadiem tas varenī būt sapnis, taču Šōrūden tā izrādījusies īstība, kurās pamata vietējās pašvaldības pirmie enerģiskie soli.

Jā, lauku bērni varēs muzicēšanas pamatus apgūt savā pagastā. Par to parūpējušies Gaujienas pagasta deputāti un vietējā kolhoza vadība. Jaunās daudzstāvās mājas trīsistabu dzīvoļiā ierādīta vieta trim klasēm, pārējās telpas rastas gan kultūras namā, gan ari pie pāsniedzējamā mājās.

Daudziem varbūt radīsies jautājums: kur gan lauku ciematā rast zinošus cilvēkus. Šādām pasākumiem? Soreiz talkā nāca Gaujienas vidusskolas un internātskolas muzikāls audzināšanas skolotājas, ciemata cilvēki ar speciālo muzikālo izglītību. Bet par jaunizveidotās skolas direktori kļuva Ilze Krūmiņa, kura jau agrāk dzīvoja Gaujienā, bet strādāja Smiltenes muzikās skolas.

Atliek tikai piebilst, ka Gaujienas un tuvāko pagastu bēri šajā skolā varēs apgūt mūzikas teoriju, klavieru, metālpūšamo instrumentu un akordeona spēli.

Kā armijas īpašumu tautai atdeva...

Atdot tad jau atdeva, tikai — kādu! Kādreiz (laikam 1956. gadā) Alūksnes puse, Zeltīgu mitzīgajos mežos izvētoja videja rādiusa kodolraketes. Apkārt apvilkta elektroīzogu, izlika minas. Tā dzivoja armijas viri, «tušonku», kāpostonus un makaronus ezdāmi. Un gaidīja — kad nu vajadzēs tās kodolraketes uz riebigajiem kapitālistiem raidīt.

Tācū nekā. Raķešu daudzumu pēc musu (padomju) priekšlikuma samazināja, tādēļ tās aizvaca ari no Zeltīgu mežiem. Un tā kā nav ko par velti armiju barot, tad aizvāca ari visu armijas tehniku, «tušonku», kā ari kāpostonus un makaronus.

Lai nu tās gāja ar to īpašuma atdošanu tautsaimniecībai (tur vēl neilgu laiku «pasaimniekoja» paši armijnieki), tomēr beidzot tas novāca darba tautas rokās. Divi no raķešu glabāšanas angāriem tika atdoti vietējiem kolhoziem «Zeltīgi» un «Ilzene» — kartupeļu glabāšanai, tātā pārējo savā riebā pārējuma Alūksnes SCO (starpkolhozu cielīniecības organizācija), kurai, ierodoties teritorijā, atklājās balsīmīgs skats. Viss, kas bija aizņemts vai aizvedams (elektriskie vadi, slēdzi, parkets, siltumnicas stikli, kabeli, kuriņatavas katli, dažādas rores), jau bija projām. Tādu, lūk, «jaūkumipu» saņēma vietējie cilvēki no armijas...

Tagad šajā teritorijā uzsākta rojīga SCO darbība. Tieki izgatavoti akci grodi, keramīzta kieģeļi. Tālākā nākotnē plānots ražošanu palaipnīt.

Tad nu sakaļi vēl, ka armija ar tautu nav vienotas!

Zinās sagatavoja

RAMONS RATSEPS

**«IVANOVEC» PRET LĒNINU
jeb
NESKUMJAS ATVADAS NO VALMIERAS**

Valmiera, 1990. gada 20. septembrī, Iepriekšējā vakarā Valmieras pilsetas Tautas deputātu padomes prezidijs apstiprinājis lēmumu, ka Lēpīna piešķirkļa pilsetas centrā ir jādemontē. Bet pirms tam bija pilsetas padomes izveidošās piešķirkļu un kultūrvides elementu izvērtēšanas komisijas darbs. Tās sastāvā bija arhitekti, vesturnieki, tēlnieki. Bijā diskusijas par šī piešķirkļa lietderību pilsetā, kurās publicēja rajona avize «Liesma» un «Tālavas». Tā kā par nelikumībām vai vienpersonisku rīcību te nevar būt ne runas, tāpat nav jemesla komunistu radītām baumām, ka rikojas sauļja radikālu, nacionālistu un pat fašistu...

(Lai siej 4. lappuse.)

Mazbērns ar briedumgadu vissmagākām problēmām

PAREGOJUMS NEPIEPILDUJĀS

Sobrid možē ir visdažādakie parāgojumi. TF Valmieras nodaļas deputāti koordinācijas komitejas sēde no dažiem tautfron tiešiem lādā ari izskanēja — konference izjūks, jo nav īstā sagatavota. Paregojums nepiepiļdīja. Konference bija rāta un lietiskā. Nebija gan vairs divi iepriekšēji konferēnu spraiguma, ideju cīpas. Jateic, ka jaunu ideju bija gauzām maz. Tomēr, kā se ciņa vairums runātāja, pat galvenais šobrīd — realizēt dzīve jau esošās idejas, risināt konkretas problēmas. Kaut TF vel ir mazbērna vecumā (3 gadi), tai ir jau brieduma gadu vissmagākās prob lemas. Uz ko un kā virzīt savu darbību turpmāk? Skiet, par šo jautājumu lauzis šķepus un skaldītus LTF III kongresa Bet varbūt ari (kā Valmiera) mierigi un lietiski secinās darāmo.

PAR RIESANU NO KAKTIEM JEB KA ROKODARBOJAS PILSONU KUSTĪBA?

Daudzi runātāji skāra pilsonības jautājumu, līdz ar to ari Latvijas Komitejas darbību. Tas vērtējumā bija vienlīdz daudz «par» un «pret».

E. Vēbers — Latvijas Komitejas pārstāvis: — Palūdz vardu sakārā ar dažu deputātu izteikumiem par Latvijas Komiteju. Tie liecība mera izriet no nezināšanas. Atcerīsimies: pēc I Pilsoņu kongress sesijas — viena vienīga klusēšana, pēc 2 sesijas sākas primītīvi, neargumentēta lāmāšanas. Kaut ko atbildēt mums bija prak tiski neiespējami. Augustā, līdz ar laikraksta «Pilsonis» parādišanu, beidzot izdevās šo informācijas blokādi pārrāut, bet vel jau tā nav likvidēta. Pilsoņu kongresa nostāja

atsevišķos jautājumos tiks primītīvi izprastā. Ir speki, kas ieinteresēti, lai pēc iespējas plašākas masas tā to ari saprastu. Tāpēc šajā informācijas bāzā ir ari AP deputāti. Tas Šodien jau šeit parādījas, tas parādas fakta, ka beidzamajā laikā pie mums sāk parādīties AP deputāti. Viņus interesē Latvijas Komitejas nostāja tāja vai citā jautājumā. Viņi nav no tā saucīm, radikālim, bet luktiski — godīgi centristi, kuri jūt, ka viņus tā apirkstā, bet kuri vel nevar izprast, kur ir tā lietas būtība, kāpēc tās noteik.

Par konkrētiem momentiem, kas tika pilsoņu kustībā pārnesti:

I pozīcija — oposīcija, vienkārši rīšana no kakliem. Sei grību atgādināt, ka Latvijas Komitejas nostāja AP vadībā 5 aicinājums pēc kārtas uz sarunām. Beidzot septembra vidū AP nonāca pie secinājuma, ka ir jārunā. Vienīgais, ko izdevās norunāt — šādas tikšanās neiespējamas, tās jārīko ne retāk kā viena reizi mēnesi. Runāt par jautājumnieku, ko Komiteja izvirzīja pirms četriem mēnešiem, AP vadība nebija gatava. Nezīnū, vai deputāti to zina, bet tādi ir fakti.

Otrkārt — par tiekšanos pēc varas. No vienas puses, pasludināta atgriešanās pie Salversmes, no otras puses, tas tīl, nolegts. Deklarācija par valsts varu (tīl, padomju varu) tācu nav pasludināta par spēkā neesošu. Latvijas Komitejas vēto tiesības ir minimālās funkcijas, bet vai var runāt par divvaldību, tiekšanos pēc varas? Mēs nezīmēm neesām spejīgi varu reģistrēt. Doma bija — kontrole AP, lai tā konsekventi dara, ko 4. maijā pati pasludināja. Tas bija vienīgais mērķis.

Treškārt — par pilsonību. Ja LR eksistē kā starptautisko tiesību subjekts, tad eksistē ari LR pilsoņi, kuri šo pilsonību ieguvuši saskaņā

ar 1919. g. pavalstniecības likumu. Ir jāapzīna šo personu loks un jāiedod pilsoņa dokuments. Pilsoņu kongress 3. sesija kā LR tiesiska pārstāvniecība, uzsvēru, tiesiska, nevis konstitucionāla pārstāvniecība (tāda ir Saeima), pastāvīgās to, kā okupācijas apstākļos pieņemtos 1919. gada pavalstniecības likums. Par LR pilsoņiem tiks uzskatīti tie, kas tādi bija līdz 1940. gada 14. jūnijam un viņu pēcācījumi.

DOSIM VARDU INTERFRONTEI JEB TF FRĀKCIJAS DARBĪBAS DAZĀDI ASPEKTI

Vissarežīgākās problēmas ir ekonomika. Divkārt sarežīgākas tās kļūs, kad valdība realizē jauno cenu politiku. Lai šai sakara nesakots incidenti — ari tā būs TF darbības joma. Tāpat ari pasvaldību varas veicināšana, konsekventa nostāja pilsonības, iepāsuma, kā ari tajos jautājumos, par kuriem lēns AP.

Par ko lēns un kāda virzīnā darbosies AP, TF deputātu frakcija, informēja AP deputātus J. Dinevičs. Par pilsoņiem jautājumu viņš atbildēja: — Līdz 15. oktobrim būs darba grupas izstrādāts viedoklis, kurus apsprieds frakcija. Tieši rikotās ari dažādas socioloģiskas aptaujas, pēc kurām jāvadās. No politiskās viedokļa vārētu izķīt bez pilsonības pieņemšanas, tācu rodas sarežīgumi ekonomikas jomā, ari slēdziņi līgumus ar arīzīniekiem. Par politisku un saimniecisko rakstura nesaskāramību ar Televīziju un radioraidījumu komiteju: frakcija bija aicinājusi Labanovskā kungu, jo zināma deputāta daļa, ari mani, bija sašutums, ka «saizgriezs cīt» TF bīletēni. Atbilde bija, ka tad vārds jādod ari interfrontei, un vispār televīzija un radio depolitizējoties.

Tācū par ūsiem jautājumiem vel tiks spriests AP.

PAR MISIONĀRIEM, KIROVA IELAS STORA MAJU JEB NO DEBATES RUNĀTA

I. Briedis: — Tauta sak parādīties pārmetums, ka pārlelinās pārvēlēs apāratis. Vai maz var salīdzināt iepriekšējo valsts aprātā ar tagadējo? Kādas bija AP tiesības? Ko izlēma Kirova ielas stūra maja, tas tika pildīts. AP darbības funkcijas uz so būti mainījus un pārlelinājus, radūšas jaunas pārvaldes struktūras.

A. Bīrzgals: — Dažkārt mums jautā: — Kāpēc nepieciešama Taufas fronte? Lai vārētu ieteikmet politiku mums vēlām virzītu. Ari jautājumā par privatizāciju un pilsonību.

T. Eglīte: — Partija nozīmē — daja. Mums saudīties daļas nozīmē sadrumstaloties. Partiju savstarpejā cīpa atvēlo cipu par taisinību, notiek cīpa par prestižu un lielāku izpildīvaras kumosu. Kā priekšā atskaitās partija? Savas pašas komitejas priešā. Un kārē kā paliek tauta? LTF jāpāstāv kā galēji vienojotām spēkam starp labi krievajiem un roza zāļajiem.

A. Nurbuts: — Vai ir nepieciešama TF? Obligāti! Un nepieciešama tāpēc, ka politiski notikumi aizstiegiņus prieķī sabiedriskajā apzinājumā. Kādu es šo celu saskatu? Vistiņšāka sadarbība ar pilsonību, tas Kongresu, ar Latvijas Komiteju, AP.

A. Bīrzgals: — Daudzi droši vien atceras skolas vēstures gramātā zīmējumu ar uzrakstu: «Baudīt kaulainā roka nozāgs Krieviju!» Mireja pēdējie vārdi bus: «Sociālism! Taisnīgā sadaļi! Zemās valsts cenas!» Tik tālu komunistu ideja ir iespedusies cilve

kos. Gan ideja, gan saimniecības sistēma radījusi apstāklus, kas miljoni nedara neko un labāk nikuļo, neka strāda. Pat rajona deputātiem jāsecina, ka vieni paši nejauko daži latī latī ieviestu tirgu.

I. Briedis: — Opozīcija, es domāju, ir interesanta opozīcija, kad visvieglatāk ir tā kā stāvēt malā, otrs acīs saskatīt skabargu, bet savā balījā meskatīt. Vai mums nav laiks to atmet? Domāju, ka mums izdosies nostāties uz kājam. Protams, ja mēs ne tiks kritizēsim, bet ari darīsim.

T. Eglīte: — Musu cījai par demokrātijas uzvaru jānotiek vienlaikus ar cilveku audzināšanu. Krisīstiebū propagažēja misjoni. Mums vajag izmantot līdzīgu metodi, lai līdzās pastāvošie zinātu mūsu vēsturi, kultūru. Generāļi — tā nav armija. Pret mums es, nedod Dievs, zaldātīji — citu tēvu un māsu bērni. Vajadzētu organizēt svetdienas skolu zaldātīem, kas dienā mūsu rajonā. Protams, nākotnē nav vietas pie mums citas valsts karaspēkam. Tācū mums nav tiesību šo darbības lauku atstāt interfrontes rokās.

22 septembrī rajona kultūras nama notikūšā TF rajona nodaļas 3. konferencē pieņēma ar LTF rajona nodaļas programmu, darbības nozīmību, vairākas rezolūcijas. Par pašvaldību, par attieksmi pret PSRS Brunotajiem Speciķiem, par attieksmi pret PSKP darbību, par Televīziju un radioraidījumu komiteju: frakcija bija aicinājusi Labanovskā kungu, jo zināma deputāta daļa, ari mani, bija sašutums, ka «saizgriezs cīt» TF bīletēni. Mirēja pēdējie vārdi bus: «Sociālism! Taisnīgā sadaļi! Zemās valsts cenas!» Tik tālu komunistu ideja ir iespedusies cilve

S. MĒTRA

LNNK jaunumi

Neapšaubāmi, viens no aktuālākajiem un tāja pāšā laikā ari sarežīgākajiem jautājumiem kas šobrīd ir gan Augstākās Padomes, Pilsoņu Kongresa, gan atsevišķu organizāciju un visas sabiedrības uzmanības centru, ir jautājums par Latvijas Republikas pilsonību. Daudziem jau droši vien šie stridi un diskusijas ir krieti vien apnūkuši, tācū skaidrības būs jātieša šā vai tā. Lai pieņemtu vienotu organizācijas viedokļu šājā jautājumā, 23. septembrī tika sasaņkta LNNK konference, kur ar balsītiesībām piedāvāta LNNK Padomes dalībnieki, kā arī Augstākās Padomes deputāti un Latvijas Komitejas pārstāvji (pro/ams, tie, kuri ir LNNK biedri), kopīsākā aptuveni 60 cilvēki. Pēc visāmām debatēm un diskusijām pieņēma LNNK konferences konцепciju par Latvijas Republikas pilsonību un Saeimas vēlēšanu tiesību piešķiršanas kārtību. Konceptijas pamattēzes ir šādas: Latvijas Republikas pilsoņi ir personas, kuras pilsonību ieguvušas līdz 1940. gada 17. jūnijam, un viņu pēcācījumi. Minētajām personām jāpārēda tāki tas, ka viņi vajā vānu vecāki, vai attālāki senči dzivojuši Latvijas Republikā Tātad — ir atjaunojama Latvijas Republikas 1919. gada 23. augusta likuma par pavalstniecību (pilsonību) [ar tālākiem grozījumiem un papildinājumiem] darbība un jāpārēda pieņēmējiem. LNNK nodalījusi pilsonības vēlēšanu tiesību piešķiršanu. Nekādā gadījumā Augstākā Padome ne varēja lemt par pilsonības piešķiršanu vai ari pieņemt jaunu pilsonības likumu. Pilsonību vēlēšanu tiesību piešķiršanai ievēlētās Latvijas Republikas Saeima. Savukārt, lai ievēlētu Saeimu, jānosaka personu loks, kurās vārētu to velet. Pēc konferences vairākuma vie dolķa, Saeimu velet var arī personas, kuras nav Latvijas Republikas pilsonību (atbilstoši izstrādātajiem noteikumiem), tācū tiesības tikt ievēlētām vārētu būt tikai Latvijas Republikas pilsoniem.

O tiek veidota akcija sabiedrība «Saulē», kura kā akcionāri iestāsies vairākās sabiedrības organizācijas, arī LNNK. «Saulē» paredzējis Latviju ierīkot tipogrāfiju, apgādātu ar lektārām, kuras saņemtas no Zviedrijas.

INGUS KALNS

KAS NOTIEK VAREN PLAŠAJĀ? «Uzmanību! Jūs noklausās.»

Ar šādu virsrakstu laikraksts «Argumenti i fakti» publicējis sarunu ar Valsts un tiesību institūtu profesoru V. Savicki. Sarunas tema — vai padomīvalsts pilsoņi var būt droši, ka viņu telefona saturs ne tiek noslēgti. Pārdomā ari jums piedāvājam nelielu lestušķu šāja intervīja (publicējam sāsināti).

* * *

— Sā gada 12. jūnijā PSRS Augstākā Padome pieņēma likumu, kuru pārēz izmaiņas un papildinājumus krimināltiesību pamatos un tājā ir paredzēta iespēja noslēgti tiesības saturs. Esmu piecināts, ka šis lemmu nekādi nebeilst tiesīsakas valsts būtbības, tās būtbības tācu ir jāaukšānas cilveku personīgā dzīve ir neaizskarama, mums piedāvāt to visu aizmirst un oficiāli atlaut «kompetentiem orgāniem» noklausīties telefona sarunu.

— Laikam tācu mūsu likumdošanas organūm vadībā šākēt, ka, noklausīties telefona sarunas, varēs veiksmīgā cīnīties ar organizēto noziedzību valsti...

— Jau septiņdesmit gadus mēs cīnīmies pret noziedzību un esam izlikūši bez telefonsarunu noklausīšanā. Tagad ka jemesu min organizēto noziedzības rāšanās. Bēt tācū pie mums ir bijusi vienīm var būt joti nopielēptas?

— Starp citu, šī apšaubāmā aizraušanās — noklausīties citu sarunas — ioti dārgi izmaksā. Piemēram, ASV, lai nozīmētu tāki vienās telefonsarunu noklausīšanos, izmaksā 36 tūkstošus dolāru. (Interesanti, cik līdzīga operācija izmaksā plāšajā padomīzemē, un vai vispār kāds šāja ziņa skaitā?) — red.)

— Ja nu no šīs noklausīšanās noziedzība nemazinās, tādēļ, šākēt, pilsonību šā jauna prakses atnesīs tākai jaunumi...

— Es domāju, ka godīgiem cilvekiem, tiem, kas ievēro likumus, šī noklausīšanās būs līdzīga uzbrukumam no mugurpusē. Pašā svāgība atmīja aizgaušo gadu atmosfēru, lai atklātu un brīvi vārētu atlauties runāt pa telefonu. Pirmo reizi šīs tiesības oficiāli tika parkāptas PSRS 1977. gada Kon-

stitūcijā. Lidz tam jūs varējāt tākai minēt, vai jūs noklausās, vai nē. Kaut gan padomju cilvēki labi iegaunējuši, ko nozīmē NKVD, KGB un nekādā neatļāvās pa telefonom runāt kaut ko lieku. Toties tagad, kad mēs sākam veidot tiesīsku valsti, kura katrā pilsoņa personīgā dzīvē ir neaizskarama, mums piedāvāt to visu aizmirst un oficiāli atlaut «kompetentiem orgāniem» noklausīties telefona sarunu.

— Laikam tācu mūsu likumdošanas organūm vadībā šākēt, ka, noklausīties telefona sarunas, varēs veiksmīgā cīnīties ar organizēto noziedzību valsti...

— Jau septiņdesmit gadus mēs cīnīmies pret noziedzību un esam izlikūši bez telefonsarunu noklausīšanā. Tagad ka jemesu min organizēto noziedzības rāšanās. Bēt tācū pie mums ir bijusi vienīm!

— Starp citu, šī apšaubāmā aizraušanās — noklausīties citu sarunas — ioti dārgi izmaksā. Piemēram, ASV, lai nozīmētu tāki vienās telefonsarunu noklausīšanos, izmaksā 36 tūkstošus dolāru. (Interesanti, cik līdzīga operācija izmaksā plāšajā padomīzemē, un vai vispār kāds šāja ziņa skaitā?) — red.)

— Ja nu no šīs noklausīšanās noziedzība nemazinās, tādēļ, šākēt, pilsonību šā jauna prakses atnesīs tākai jaunumi...

— Es domāju, ka godīgiem cilvekiem, tiem, kas ievēro likumus, šī noklausīšanās būs līdzīga uzbrukumam no mugurpusē. Pašā svāgība atmīja aizgaušo gadu atmosfēru, lai atklātu un brīvi vārētu atlauties runāt pa telefonu. Pirmo reizi šīs tiesības oficiāli tika parkāptas PSRS 1977. gada Kon-

stitūcijā. Izmaksās, iegādājoties praktiski visus pilsoņus, izņemot tāsauktu «nozīmīgām».

— Bet varbūt godīgam cilvēkam nav ko baidīties, ka viņa telefonu var noklausīties?

— Svētā nevainība! Es jau tā zinu, ka esmu godīgs, bet vai to zina ari izmeklētāji un milicijas darbinieki? Nav tācū zināms, kādus «signālus» viņi par mani saņēmuši, tie var būt gan izdomāti, gan melgi. Bet, lai los pārbaudītu, manas sarunas sāks noklausīties — šākēt, liktenīgo iemeslu vienīm var atrast... Pie tam no ieraukšanās manā personiskajā dzīvē man neaizsargā nekādas juridiskās garantijas, to tācu praktiski

— Jaunajā likumā teikts, ka, lai noklausītos telefona sarunu, nepieciešama tiesības izdots sankcija. Vai tā nevarētu būt par drošu garantiju pret šo nelikumību?

— Si tīssas sankcija var kļūt par tādu garantiju, tādēļ, ja tiesa būs patiesībā neatkarīga, patstāvīga, ar savu autoritāti. Stīvs Haimans. Masačūsetas štata federālais prokurors, piemēram, pēdējo reizi pie sava apgabala tiesas ar šādu līgumā ir griezies pirms trim gadiem. Savā pieprasījumā viņš uz 12 lappusem smalki izskaidroja, kāpēc viņam būtu nepieciešams noklausīties atliecīgo telefonsarunu un pamatoja ari to, ka ar citiem līdzekļiem nav iespējams nozīegumu atklāt. Tiesa tīssas viņam šo prasību atteica. Toties mūsu, vēl arīvien atkarīga, paklausīgā tiesa, ja vien pie tās griezīs kāds lekšķielu ministrijas vai KGB darbinieks, diezin vai viņam to atleikis...

Mūsu pastā

IETEIKUMS

Leģina piemineklis ir demontēts. Varam spriest dažādi, vai tas bija pareizi vai nepareizi darīts, no tā vairs nekas nemainīsies. Tomēr grību izteikt savu vledokli, jo esmu pret Valmieras salīmiku neekonomisku rīcību, proti, Leģina piemineklis tagad gauj visavīs bezmērķi. Bet sareķiniet, cik naudas izgāja, to uzzelot, remontējot un pucējot. Nu, lūk, tādā varbūt lietderīgā būtu to par šo sumnu pārēdot. Teiksiet, nebūs tik naudīgu pircējs? Ir tāds pircējs, kam naudas netrūkst un, ja vajag, var dabūt vēl. Tā ir PSKP teritoriāla organizācija. Un galvenokārt te jāmin tas aspekti, ka šai partijai taču būtu mārīs pienākums atpirk savu bijušo un esošo ideālu. Un tad būtu apmeklētās abas puses — plīsetas valdei būtu nauda (pareizābā gan būtu teikt — tiktu atgūti pašu kādreiz zaudētie rubļi), bet komunisti varētu priečāties un neuzbrukties par savu elku likteni. Jebšu paši PSKP biedri vairs nevēlas viņu redzēt?

V. BĒRZINA,
Valmieras raj.

GODĀTĀ REDAKCIJA!

(Nobeigums. Sākums 17. nr.)

Braucām tālāk uz Preiļiem, kur tikam lepni uzņemti. Amerikānis teica skaistu runu, ko man vajadzēja tulko. Visās vietās mūs sagaidīja ar sajūsmu.

Vilciens, apstājas kāda meža tuvumā, un mūs vērēja pārēmē medību kāre. Bet zābakuši Lūkīns vairs nedeva, teikdam, ka ministru prezidents nos nezin kur esot nolīcis. Ta mēs es paliku, bet Jutons viens pats izbrauc medības. Ap pusdienu laikā satiku Uzmanī, un viņš tūlīt norasprāja, kādēl es neesot medības. Es izvairīgi atbildēju:

— Soreiz negribējas braukt, ministru prezidenta kungs.

Uzmanī sminēdams pāvēra skatu uz leju: kājas viņam bija dzeltenie zābaki. Tad viņš māksloti noplūtēs un teicā:

— Zēl, ka es pats šodieni esmu uzvīcīs savus zābakus, bet es jau

nevarēju zināt, ka jūs tieši šodien gribat braukt medības!

Man kļuva tiri neērti, bet Uzmanis vēl piebilda:

— Neskumstiet, man jau nekas nav preti, bet soreiz tā iznāca!

Ministrs prezidents mūs bieži pavilkā uz zoba arī attiecībā uz iedzēšanu:

— Jā, tie ārzemju dzērieni tiri labi garšo. — viņš mēdz teikt.

— Zēl, ka esmu tāk aizņemts, ka nemaz neatleik laika nos nobaudīt!

Kopumā brauciens pa Latgali pagāja jauki, un Uzmanis iztirejās loti sirsngi un draudzīgi. Viņš rūpējas, lai tikai mums, pārējiem būtu labi, par sevi nemaz nedomādams. Mūsu velākais Latvijas valsts prezidents Kārlis Uzmanis, manuprāt, bija augsts valstsvars, gādīgs draugs un padomēvejs.

J. OZOLINS

GUNĀRS FREIMANIS

KOLIMA

***
un austrunvēji pūs un dzelz
un vēl arvien bez saules ceļ
un brīvestības asni nikst
ne zelt tie var ne mosties drikst

1989. g.

***
un latvietības spožums rūs
un nolaupīto neatgūst...
sirds tie: mums lemts pret sauli brist
un nepagurt un neapdzīst

1989. g.

uz krūlim smaga skumja nogulst
šķēr velts ir bijis taīgā gājums
sniedz iztazona svešām roku
ar svešnieku ceļ vienā maijā...

1989. g. 24. dec.

cik ilgi tautā būs vēl migums
cik ilgi kalpība vēl dzīros
nāc jaunā audze izcīrt stigu
smel drosmi brives karavīros

DVĪNI

nīstiskās partijas Valmieras rajona komitejai.

Valmieras pilsetas Tautas deputātu padomes izpildkomiteja, pamatojoties uz rajona Tautas deputātu padomes prezidija lēmumu Nr. 8 no 1990. g. 22. maija un Valmieras rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas rakstu Nr. 2-14-7/345 no 1990. g. 28. jūnija par telpu ierādīšanu Latvijas Komunistiskās partijas Valmieras rajona komitejai.

Izpildu komitejas sēdes no 9.07.90.

lēmums Nr. 79

Par telpu iznomu Latvijas neatkarīgajai komunistiskajai partijai. Valmieras rajona organizācijai.

NOLEMA:

1. Atļaut Valmieras rajona dzīvošu salīmniecības pārvaldei iznoma telpas (trīs istabas) Latvijas neatkarīgās komunistiskās partijas Valmieras rajona organizācijai Valmiera, Dzeržinska iela 7 ar kopejo platību 52,0 m².

2. Latvijas neatkarīgas komunistiskās partijas Valmieras rajona organizācijai uzturēt minēto eku kārtībā, nodrošināt ēkai pieguļošas teritorijas uzturēšanu kārtībā.

Izpildu komitejas sēdes no 9.07.90.

lēmums Nr. 80

Par telpu iznomu Latvijas Komuni-

Mūsu pastā

Muklājs

Tā vien liekas, ka esam iekļuvuši purva muklājā, no kurienes nav nekādas izcejas. Daži vēl kā apstulboši piekāpta visus trūkumus mūsu Latvijas Republikas valdības neizdarībai, kas sākusies it īpaši pēc sā gada 4. maija. Neatkarības deklarācijas pasludināšanas. Bet to viņi nerēdz, ka ekonomiskā krize ir pārņemusi visu lielu padomu zemi.

Atrodas vēl arī tādi, kas spriež — PSRS karā stipri cietusi un izpostīta, tādēļ grūti «salāpīties», ņās sakāra tad arī tāda nabādzība. Bet vai Vācija tika mazāk izpostīta? Un kapēc tad ir izķepurojusies un savu dzīves limeni spēj noturēt bez taloniem un vīzītkartēm? Tāpat arī citas valstis.

Tā vien liekas, ka mūsu vadošie darbinieki neprot savu darbu veikt un vīzītkartēm, lai mēs beidzot izķūtu no šī purva.

Tik daudzus gados jau dzīvojam miera apstāklos, kauns palek citu tautu priekšā par savu nabādzību, par tukšajiem veikalui plauktiem.

Pat komunistu vadonis Leniņš kādreiz 1920. gadā F. Rotsteinam bāziņā bija izteicies: «Jums jāzina, ka Krievijas cilvēkus vajag 20 rei-

Koloniālās impērijas stutēšana

Pirms gadiem pieciem uz katrā ielas stūrā bija liela izmēra sauktais: «Sveiciens visām tautām, kas cīnās pret koloniālismu, par nacionālo neatkarību!» Nu visi nozuduši, pat Kremli tie tagad liekās kēcerīgi. Aizvien vairāk izskan draudi, ka «sausīja ekstrēmisti» cēnīs izjaunk tautu lielo draudzību, sagraut PSRS varenību. Vai Baltijas ceļā bija jauzu saujinās darbs? Vai Kremlis kaut ko citu, kā to pašu koloniālu iekārtu, mums piedāvā? Nei Pat dominijas tiesības «uzlabotā federācijā» mums netiek piedāvātas, jo:

1. Atkal ārpolitika atrodas «večākā, gudrākā» brāļa ziņā Maskavā.

2. Galvenos ekonomiskos jautājumus atkal izlemts Maskava.

3. Nēbūt nacionālām armijām.

4. Nēbūt muitai, robežsargiem uz «republiku» robežām.

5. Nēbūt «republikām» savai naujas sistēmai.

6. Pat nebūt kolonijās (kuras nosauktas par republikām) iedzīmto valodai. «Divvalodiba» — tī, lai atkal «vecākās brāļas» varetu ne-mācīties «aborigēnu» valodu.

Tātad «uzlabotā federācija» tas pats koloniālisms vien ir un ietver visas 6 galvenās koloniālisma pārīmes. Vai tiešām Kremļa ideoloģi neizprot, ka latvietis saprot, ka nekas netiks dots, ka bus «tie paši vēzi, tīkai citā kultūrā». Vācu baroni ar tīk lietiem triekim pat neenēmas latvieti apmuļot, viņi teica, ka

statītu tēvs izpildīja savu bijušā drauga (lielā) Hitlera neiestenotos sappus? Bet Latvijas kolonizācija turpinās — tīk iesūtītas lielas armijas dalas. Vai varēsim pasaulei izskaidrot, ka Baltijā ir saasinājies nevis nacionālais, bet koloniālais jautājums? Pat Afrikas cilvēkādāju tātām ir dota brīvība, iznīcināts koloniālisms, bet mums to pasaulei vēl grībēt!

Latvijas AP ir jādara viss, lai iestenotos «valodas likums». Pāslāk «krīeviški runājošie» uz to skātās ar smīnu. Tāpēc noteiktā ar šī

zū izlamāt, 30 reizes pārbaudit, lai visvienkāršāko darbu izdarītu ar iegū. Iznāk, ka pārās Krievijas lauds ne ar sevišķu patiku raugās uz zemes darbu. Rezultātā — trūkums un bāds. Jābrauc vien dzīvot uz tām pašām «kaprizājām» Baltijas zemēm, kur zeme arvien tiks iemīlēta, darbs prasmīgi un centīgi veikts, stundas neskaitot. Bez tam, tā, kā gribējot, tādās valstis, kā Ziemeļvācija, arī vēl vārsta labak. Ja arī kaut kas nav kā gribējots, tad jāvaino vīnu iedzīmte — latvieši, kas tad arī ieeļotāju izpratnē ir pie visa vainīgi.

Bet tālāk tas tā nedrīkst turpināties. Vai tiešām mēs visi kopā esam tās nespīgīgi savu dzīvību izvest no muklāja un dzīvot cilvēcīgi, kā citas brīvās tautas pasaulē? Un kamēr mums, latviešiem, vēl jācilpo kopā ar plāso PSRS, un «de facto» vēl jāzīcina, mums ārā tīkoti šī politiskā un ekonomiskā muklāja būs loti grūti, gandrīz vai neiespejami.

ARVIDS GAILĒ,
LNNK dalībnieks
Zilakalna

gada septembrī krievu valodas mācīšana skolās ir jāpārtrauc. Galu galā ir jāsaprot, ka suverēnā Latvijā obligāti nevar un nedrīkst uzspiest valodu, kuras valstī pat neatrodas III ranga valstu sāvoklī!

Loti svarīgi iestāžu rakstāmāsīnas pārkāpītātārā uz latīnu alfabetu. Tas ir vienkārši, jādibināsim remonta attiecīgi kooperatīvi.

700 gadus mēs nepārtraukti pārām brivību. Vecās vācu bronikas ar nepārīku višas variācijas teikts: «Latvietis, kad viņš kroga piedēries, saka, ka šī zeme esot viņu un vāciešus tie izdzīsto». Bet lielie Kremļa ideoloģi Jakovjevs un Medvedevs pēc Rīgas apcīņojuma domājuši, ka viena dienā vedi mūs pie plāta, galvenais esot ekonomika, bet nacionālais jautājums vien tādi «zvārgulīši». Ja jau tā, vārbūt lūgsmi ASV, lai pievieno PSRS par savu štatu. Tad gan ekonomika pie mums ietu augup...

Ilgā PSRS presē (piemēram, avīzē «Za Rođinu») nīgājās par latīniešu mazo dzīmstību. Tādūk par iemeslu (mazajai dzīmstībai) ir arī siepiņas instrukcijas izpildījumi komitejās vispirms dzīvokļus nodot iebraucējiem. Aborigēniem paskaidro: «Viņiem vairāk vajag!» Tādārīkā iezīmēšu dzīvē viņu pašu zemīte! Bet ko dara Latvijas AP suverēnai Latvija? Val neptiekai latipot?

J. OZOLINS

Māra Sverna zīmējums

«IVANOVEC» PRET LĒNINU

jeb

NESKUMJAS ATVADAS NO VALMIERAS

Atbild LNNK Valmieras nodaļas vadītājs Juris Helds:

— Nu, tas ir likumsakarīgi, ka viens tāds kā Grohovskis uzrodes. Uzsit sev cenu primitīvā veida. Tā ir tāda politiskā šizofrenija, nekas vairāk.

— Vai viņš šobrīd nav vairāk vērts nekā tie visi, kas šeit stāv?

— Nu nē, es nedomāju: pūja psiholoģija ir viena lieta, un atkal kāda rūdīta funkcionāra — tāda psiholoģija, kura sev grib izsist kapitālā uz grīmstoša kūga — tas atkal kaut kas cits. Smieklī — tas jau arī ir kritērijs. Tautas smieklī — tas daudz izsaka.

* * *

— Kā tu jūties šobrīd?

Atbild pilsonu kongresa delegrāts Gundars Putniņš:

— Lieisks, lieisks. Tik gluži vienkārši jau negāja, kā domājam, vakar tikai pieņēma lēmumu. Kad viss būs galā, varētu atzinīgu vārdū pilsetas TDP priekšēdētājam Oskaram Spurdiņam teikt. Viņš tomēr arī uzzēmās atbildību. Mums jau tas akītis varbūt ir pievilkts šeit, bet viņam to piemīns viss mūžu, ka viņš atļājis to darīt.

* * *

— Kāds ir jūsu sapnis?

Atbild kāds krievu tautības pārstāvis:

— Es nerunāšu.

— Kāpēc?

— Tapēc, ka nekas labs nav izdarīts. Manuprāt, tā.

— Bet kāds šodien sajūta?

— Sodien viss ir kā parasti.

— Nav svētku noskoņojuma?

— Kādi te svētki? Ko te raudāt? Nav par ko. Atzīna, ka jānovāc, tātādā jānovāc.

— Par vandālismu to neuzskātāt?

— Vēlā viņu zin, nevaru paitekt, kās tas ir.

— Bet kā vecam karotājam — tikai atklāti (parastās jūs sūdzības, ka neviens jūs neuzklāusa, tagad es to daru) — kāds ir jūsu viegodklis?

— Ja jau nem nost, tad kā arī nem — tāds ir māns viedoklis. Jā, kā labu gan viņš man ir devis — neko.

* * *

Krievu skolas skolotāja

— Es neesmu, no interfrontes. Kā interfronte jums māsis pār kājām, liek kāju prieķa — es sajās lietās nejaucos. Es visu laiku balsoju tikai par Tautas fronti. To zina daudzi manā darba vietā. Ar mani kopā strādā daudzi krievi, viņi smējās, brīmījās par mani, bet es visu laiku balsoju tikai par Tautas fronti. Jutu — silti procesi sākušies. Latvieši, malači, pirmie ciltemi piemēru paradīja. Es visu laiku dievināju latviešu tautu — par kultūru par visu. Uzvārds man ir latvisks, vīrs man ir latvieši, radinieki — latvieši. Un tagad es velos jums pateikt: Vladimirs Iljījs Lejins — jūs taču paši liekāti zināt — vai tad viņš bija vains, ka šis Staljins un visi tie krievi

manekeni Kremli, kuri vēl līdz šim bridīm saņēmi personālās pensijas — vai tad viņš ir vains, ka represejās jūs. Mana ģimene arī ir represejāta, es zinu, ka tas nozīmē. Tād līdzā, padomāsim par kultūru (visapkārti smieklī), tas tāču tomēr ir piemineklis, piemineklis Lejinam, kurš uzticējās latviešu strīniekiem. (Lai dzivo Lejins! Urā! — kāds priečigi kliedza.) Viņš tiecēja latviešu tautai. Un vajās vīsi esam vains, ka Stalins Lejini ulesēdza, kā viņš bija slims, un pats visu dārja, bet Lejins gribēja visu labu, viņš bija vienkāršs.

Skolotāja bija sacerējusi kādu dzelzoli, kuru vēlējās nostūt presei pirms sarunām ar Gorbočovu, kas saucas — «Es — par Latviju brīvibus». Tā beigas noslēpēja tautasdziesma.

Intervjējamos kēra

ARTŪRS RUNDĒLIS

Nurmā Izmantoti

JĀNA TANCERA fotoatteli

Apmeklētājus pieņemam:

Pirmdienās, trešdienās un piektdienās no 9.00 līdz 17.30 (pārtraukums no 12 līdz 13) Valmiera, Lejina ielā 9. Jaunatnes centra telpās. Samaksas par studiju jumumiem uz vietas skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu pēc valsts noteikumiem izmaksu.

Par publicēto materiālu faktu pareizi un precīzitāti atbild autori.

«Tālava» —

LTF Vīzemes novada laikraksts. Iznāk reizi nedēļā, ceturtdienās, latviešu valodā.

Izdevējs — LTF Valkas rajona nodaļa, 228650, Valka, Zvaigžņu ielā 12.

Redakcijas adrese: 228600, Valmiera, Lejina ielā 9. Tālvara 24433 (redaktori), 23212 (redaktora vietnieki).

Adrese vēstulēm un korespondēcēm: 228600, Valmiera, a. k. 206.

Saliks un lespieši Valmieras tipogrāfijā «Lejma», 228600, Valmiera, A. Upīša ielā 7.

Redaktore I. VINKLERE

Licences numurs 000014

P. 4360, T. 11.000

ATKAPE PAGĀTNĒ

No pieminekļu un kultūrvides elementu izvērtēšanas komisijas priekšsēdētāja Viestura Lucāna saīstībā.

* Valmierā Lejina pieminekli uztādīja 1951. gada 6. novembrī, stājīnīša kulminācijas laikā, tieši tā nostiprināšanai un attaisnošanai. Tā arī par to tika rakstīts to gadū presē: «Zem Lejina karoga, Stājīnīša uztābā — uz priekšu, uz komunistu uztārību!» Zīmīgi arī tas, ka tieši reizē ar šī pieminekļa izveidi Valmieras pilsētas izplūdītā komitejā izdeva lēmumu Nr. 234, kurā tika ieteikts Brīvības ielu pārdeveit par Lejina ielu, ūtā dārbiņa tika motīvēti kā «darbalaužu prasības».

* Kas attiecas uz zāinošanu, tad par tādu būtu jāsauc Lejina tēlu «izsēšana» pa sestdāļu plānetā.

* Var strīdēties par Lejina pieminekļu māksliniecisko vērtību, tāču šī faktors nav noteicošais. Noteicīšais — ir kādu ideoloģisko slodzi tas nes. Radikali izmaiņot pieminekļu konцепciju, tā ideoloģiskos, geogrāfiskos un citus akeņus, mēs Lejina — elka — vietā ieraudzīsim pagātnes maldu un traģikas koncentrētu heicību.

TAS BRIDIS BIJ KĻĀT!

Varbūt zīmīgi, ka celtīns, kuram nācas veikt vēsturisko darbu Valmierā, saucās «IVANOVEC». Varbūt savs simbols bija lietus, kas lija, darbus sākot, varbūt tās bija mums tautas asaras, kas ne māzums lījūs iepirkšējus gadu desmitos, bet briji, kad celtīpa roka pacēla mums svešās ideoloģijas radīto elku, caur mākoņiem dāsni uzsmaidīja saule. Darbi sākās pulksten deviņos no rīta un ilga līdz pat pēcpusdienai, pulksten 15. Izrādās, nemaz tik lēti Lejina tēls negribēja atstāt «Sarkanu» Valmieru. Lai nu kā, bet šoreiz pilsētas izplūdītā komiteja parādīja tiecamu operativitāti un jau otrs dienā tās ierāja pieņemkļa vieta bija betona plāksnes.

VALMIERA TIKAI VIENS ISTS KOMUNISTS?

Jā, uz šo jautājumu jāstābīd apstipriņoši. Jo, kā izrādas, vietejā

Intervijas ar apkārtstāvošajiem

— Kā jūs šodien jūtaties?

Atbild divi krievu tautības jaunieši:

— Nu nekā mēs nejūtamies! Kāds tam starpība, vai viņš ir, vai nav. Agrāk, kad skoļa gājām, viši apgalvoja, un mums arī bija priekšstāts par Lepinu, ka viņš ir ne nu gluži svētās, bet kaut kas līdzīgs, bet tagad, kad visi ideāli pēkšņi apgāzusies...

— Paskatīsimies, kā viņu vāks nost.

— Ne, principā nekādas emocijas neizsauce.

— Kā domājat, vai tā nav sava veida garantija, ka bijušais neatgriezīgais?

— Ne. Nekādā gadījumā. Apakāceja nedrīkst būt. Būs silktāk, būs labāk, bet kaut kas TADS atkarītās nedrīkst.

* * *

Intervija ar biedru Grohovski

— Es domāju, ka jums patreiz ir ko teikt. Kādas ir izjūtas?

— Bēdīgas izjūtas ir.

— Kāpēc?

— Viennēr, skatoties uz vāndālismu, ir bēdīgas izjūtas.

— Pēc jūsu domām, tas izskaitās pēc vāndālisma?

— Bez šaubam.

— Viņš jau netiek novākts, viņš tieši pārvietots...

— TOLIT JŪS REDZESIT, KĀ VIŅI SAJUKS...

— Varbūt vēl ko grībat piebilst?

— Man zēl, man ir kauna par valmieriešiem...

— Jūs domājat, ka jūs nesaņāpratis?

— Mani! Jūs jau redzat — vai te kāds kādu grib saprast? Neviens neko negrib saprast.

— Nu, bet jūs centās 70 gadus saprasti...

— Tā nav vieta debatēm.

— Nu, paldies, atvainojiet.

— Ko jūs domājat par visu, kāšodītām šeit notiek?

I. IEVA